YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto)
28 päivänä kesäkuuta 2001 *

Asiassa C-351/99 P,

Eridania SpA, aiemmin Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, kotipaikka Genova (Italia),

Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), kotipaikka Padova (Italia),

Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, kotipaikka Bologna (Italia),

Sadam Castiglionese SpA, kotipaikka Bologna,

Sadam Abruzzo SpA, kotipaikka Bologna,

Zuccherificio del Molise SpA, kotipaikka Termoli (Italia)

ja

Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR), kotipaikka Cesena (Italia),

edustajinaan solicitor B. O'Connor ja avvocato I. Vigliotti, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajina,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-158/95, Eridania ym. vastaan neuvosto, 8.7.1999 antaman tuomion (Kok. 1995, s. II-2219) kumoamista,

ja jossa muina osapuolina ovat

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään I. Díez Parra ja J.-P. Hix, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään F. P. Ruggeri Laderchi, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

ja

Ponteco Zuccheri SpA, kotipaikka Pontelagoscuro (Italia),

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Skouris sekä tuomarit R. Schintgen ja N. Colneric (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Eridania SpA, aiemmin Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della

SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA ja Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) ovat yhteisöjen tuomioistuimeen 22.9.1999 toimittamallaan valituksella hakeneet muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-158/95, Eridania ym. vastaan neuvosto, 8.7.1999 antamaan tuomioon (Kok. 1999, s. II-2219; jäljempänä valituksen kohteena oleva tuomio), jolla jätettiin tutkimatta niiden nostama kanne, jossa vaadittiin kumoamaan osittain yhtäältä sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 1785/81 ja tiettyjen kemianteollisuudessa käytettävien sokerialan tuotteiden tuotantotukeen sovellettavista yleisistä säännöistä annetun asetuksen (ETY) N:o 1010/86 muuttamisesta 24 päivänä huhtikuuta annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1101/95 (EYVL L 110, s. 1) sekä toisaalta valkoisen sokerin johdettujen interventiohintojen, raakasokerin interventiohinnan, A-juurikkaan ja B-juurikkaan vähimmäishintojen sekä varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavan korvauksen määrän vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1995/1996 29 päivänä kesäkuuta 1995 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1534/95 (EYVL L 148, s. 11).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1981 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 1785/81 (EYVL L 177, s. 4; jäljempänä perusasetus) perustettiin hintoja, kiintiöitä ja varastointikustannusten korvaamista koskevat järjestelmät.

3 Perusasetuksen 8 artiklan 1 kohdassa perustettiin "varastointikustannusten tasausjärjestelmä, joka käsittää kiinteän korvauksen ja sen rahoituksen maksulla". Perusasetuksen 8 artiklan 2 kohdan neljännessä alakohdassa täsmennetään seuraavaa: "Korvausmäärä on sama kaikkialla yhteisössä. Tätä yhdenmukaisuussääntöä on sovellettava myös [jäsenvaltioiden kultakin sokerintuottajalta perimään] maksuun."

4 Asetuksen N:o 1534/95 4 artiklassa markkinointivuodeksi 1995/1996 tuleva korvauksen määrä kuukaudelta vahvistettiin "0,45 ecuksi 100 kilogrammalta valkoista sokeria".

5 Perusasetuksen 46 artiklan 4 kohdan mukaan Italian tasavallalla oli lisäksi oikeus "markkinointivuosina 1981/1982—1985/1986 Italiassa parhaan maksukyvyn omaavalle asiakkaalle myönnetyn korkokannan ollessa enemmän kuin kolme prosenttia tai korkeampi kuin 8 artiklassa tarkoitetun korvausmäärän laskemisessa käytetty korkokanta, kattaa tämän eron vaikutus varastointikustannuksiin kansallisella tuella". Tätä oikeutta jatkettiin ensimmäisen kerran sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 1785/81 muuttamisesta 24 päivänä maaliskuuta 1986 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 934/86 (EYVL L 87, s. 1) 1 artiklan 10 kohdalla markkinointivuosiksi 1986/1987 ja 1987/1988, ja tässä yhteydessä asianmukaiseksi säännökseksi tuli perusasetuksen 46 artiklan 5 kohta; tämän jälkeen oikeutta jatkettiin kaikkien niitä seuranneiden markkinointivuosien osalta ja lopuksi oikeutta jatkettiin markkinointivuodeksi 1994/1995 sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 1785/81 muuttamisesta 24 päivänä tammikuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 133/94 (EYVL L 22, s. 7; jäljempänä asetus N:o 133/94) 1 artiklan 26 kohdalla.

6 Perusasetuksen 46 artiklan mukaan, sellaisena kuin se on asetuksen N:o 1101/95 1 artiklan 13 kohdassa, Italian tasavallalla ei ole enää oikeutta myöntää kyseistä kansallista tukea.

Asian käsittely yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

7 Näissä olosuhteissa ja sillä perusteella, että asetuksen N:o 1101/95 tultua voimaan Italian mahdollisuus myöntää kansallista tukea varastointikuluista aiheutuvien vaikutusten kattamiseksi oli poistettu, muutoksenhakijat, jotka ovat Italiassa toimivia yhtiöitä, joilla on hallussaan 92 % kyseiselle jäsenvaltiolle

myönnetyistä sokerintuotantokiintiöistä, nostivat EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan (josta on muutettuna tullut EY 230 artiklan neljäs kohta) nojalla kanteen, jossa vaadittiin kumoamaan asetuksen N:o 1101/95 1 artiklan 13 kohta ja asetuksen N:o 1534/95 4 artikla.

8 Neuvosto esitti erillisellä asiakirjalla kyseistä kannetta koskevan oikeudenkäyntiväitteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 19.3.1996 antamallaan määräyksellä komission väliintulohakemuksen, jolla se pyysi saada tukea neuvoston vaatimuksia.

10 Neuvosto vetosi oikeudenkäyntiväitteensä tueksi neljään perusteeseen. Muutoksenhaun kannalta kuitenkin vain kaksi näistä ovat merkityksellisiä, kun taas kaksi muuta ovat tulleet tarkoituksettomiksi.

11 Siltä osin kuin kantajat vaativat asetuksen N:o 1101/95 kumoamista, neuvosto totesi, ettei kanne koskenut 173 artiklassa tarkoitettua "säädöstä", koska kyseiseen asetukseen ei sisälly mitään varastointikustannusten tasausta koskevia säännöksiä. Neuvosto totesi, että kantajat väittivät itse asiassa, että neuvosto oli laiminlyönyt lisätä perusasetuksen 8 artiklaan säännöksen, jossa olisi säädetty kyseisten varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavasta vaihtelevansuuruisesta korvauksesta.

12 Toiseksi neuvosto totesi, etteivät kanteen kohteena olevat säännökset koskeneet kantajia suoraan ja erikseen, joten niiltä puuttui EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu asiavaltuus.

13 Kantajat vetosivat kannekelpoisen toimen puuttumista koskevan perusteen osalta yhteisön lainsäädännön kehitykseen vaatiessaan asetuksen N:o 1101/95 kumoamista siltä osin kuin sillä poistettiin perusasetuksen 46 artikla, jolla annettiin Italian tasavallalle oikeus myöntää tukia.

14 Neuvoston oikeudenkäyntiväitteensä tueksi esittämän toisen perusteen osalta kantajat totesivat, että ne kuuluivat taloudellisten toimijoiden rajoitettuun piiriin, joka voidaan yksilöidä ja nimetä ja joka muodostui sellaisista italialaisista sokerintuottajista, joille oli myönnetty tuotantokiintiö. Ne väittivät lisäksi, että toimielinten oli mahdollista yksilöidä ne riidanalaisten toimien antamispäivänä, että niille oli myönnetty tuotantokiintiöitä, joista oli tullut kiintiöjärjestelmän pitkäaikaisen soveltamisen vuoksi todellisia subjektiivisia oikeuksia, että ne muodostivat ryhmän, joka oli riittävän selkeästi erotettavissa muilla yhteisön alueilla toimivista tuottajista, koska niitä oli syrjitty Italian markkinoilla vallitsevien erityisten rahoituskustannusten vuoksi, sekä vielä, että kantajien aseman ja neuvoston toteuttamien toimien välillä vallitsi selvä yhteys.

Valituksen kohteena oleva tuomio

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksen kohteena olevalla tuomiollaan kanteen neuvoston esittämien, tämän määräyksen 11 ja 12 kohdassa selostettujen kahden oikeudenkäyntiväitteen perusteella.

Kannekelpoisen toimen puuttumista koskeva peruste

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi kannekelpoisen toimen puuttumista koskevan perusteen osalta seuraavaa:

"51 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettuja, kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavia toimia tai päätöksiä ovat ainoastaan sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi (ks. asia T-596/97, Dalmine v. komissio, määräys 24.6.1998, Kok. 1998, s. II-2383, 29 kohta).

52 Kuten komissio ja neuvosto ovat perustellusti todenneet, asetuksen N:o 1101/95 1 artiklan 13 kohtaan ei sisälly mitään säännöksiä varastointikustannusten tasaamisesta yleisesti, eikä erityisesti jäsenvaltioiden mahdollisuudesta myöntää italialaisille tuottajille tukia näiden kustannusten perusteella. Mahdollisuudesta myöntää tällaista tukea on säädetty viimeisen kerran asetuksella N:o 133/94, jonka 1 artiklan 26 kohdalla jatkettiin perusasetuksen 46 artiklan 5 kohdan soveltamista, mutta rajoitettiin kuitenkin mahdollisuus myöntää tukea koskemaan markkinointivuotta 1994/1995. Tästä seuraa riidanalaisen markkinointivuoden 1995/1996 osalta, ettei asetus N:o 1101/95 ole vaikuttanut selvästi kantajien oikeudelliseen asemaan.

53 Tästä seuraa, että kanne on jätettävä tutkimatta asetuksen N:o 1101/95 1 artiklan 13 kohdan kumoamista koskevan vaatimuksen osalta."

Asiavaltuuden puuttumista koskeva peruste

17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi kantajien asiavaltuuden puuttumisesta ja erityisesti siitä, koskiko asetuksen N:o 1534/95 4 artikla niitä erikseen, seuraavaa:

"54 Perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan perusteella luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön asetuksen kumoamiseksi nostaman kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että kanteen kohteena oleva asetus on tosiasiassa päätös, joka koskee kantajaa suoraan ja erikseen. Asetus on erotettava päätöksestä sen perusteella, onko kysymyksessä yleisesti sovellettava toimi. Säädös on yleisesti sovellettava, jos se soveltuu objektiivisesti määriteltyihin tapauksiin ja jos se saa aikaan oikeudellisia vaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määriteltyjen henkilöryhmien osalta (asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 33 kohta; asia T-482/93, Weber v. komissio, tuomio 10.7.1996, Kok. 1996, s. II-609, 55 kohta ja asia T-39/98, Sadam ym., määräys 8.12.1998, Kok. 1998, 17 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

55 Esillä olevassa asiassa asetuksen N:o 1534/95 4 artiklassa '[perusasetuksen] 8 artiklassa tarkoitettu korvauksen määrä kuukaudelta vahvistetaan 0,45 ecuksi 100 kilogrammalta valkoista sokeria', ja perusasetuksen 8 artiklassa säädetään 'kiinteästä korvauksesta', jonka määrä on 'sama kaikkialla yhteisössä'. Asetuksen N:o 1534/95 johdantoosan perustelukappaleista käy ilmi, että neuvosto on korvauksen määrää vahvistaessaan ottanut huomioon rahoituskustannusten osalta 6,75 prosentin korkokannan, sekä huomioinut vakuutuskustannukset ja varastointiin liittyvät erityiset kustannukset. Näin ollen kyseisessä säännöksessä otetaan käyttöön kiinteämääräinen korvaus, ja sitä sovelletaan kaikkien

yhteisössä toimivien sokerintuottajien toteuttamiin varastointitoimiin, joiden määrää ei ole ennalta rajoitettu. Tästä seuraa, että asetuksen N:o 1534/95 4 artiklaa sovelletaan perusasetuksen asiayhteydessä objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja se on osoitettu yleisellä tasolla abstraktisti määritellyille henkilöryhmille. Näin ollen kyseinen säännös on yleisesti sovellettava toimi.

56 Luonteeltaan ja soveltamisalaltaan yleisen säädöksen voidaan kuitenkin katsoa koskevan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä erikseen, jos sillä vaikutetaan kyseisen henkilön oikeudelliseen asemaan tälle tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella tämä eroaa kaikista muista ja jos henkilö on tästä syystä yksilöitävissä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. asia C-209/94 P, Buralux ym. v. neuvosto, tuomio 15.2.1996, Kok. 1996, s. I-615, 25 kohta).

57 Kantajien väitettä, jonka mukaan ne ovat yksilöitävissä sillä perusteella, että ne kuuluvat sokerintuottajien 'suljettuun piiriin', ei voida hyväksyä. Ensinnäkin on todettava, että vaikka neuvosto olisi riidanalaista asetusta antaessaan pystynyt yksilöimään kantajat, vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan säädöksen yleiseen sovellettavuuteen ei vaikuta se, että on mahdollista vaihtelevalla täsmällisyydellä määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu objektiiviseen oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen, joka säädöksessä määritellään (asia C-409/96 P, Sveriges Betodlares ja Henrikson v. komissio, määräys 18.12.1997, Kok. 1997, s. I-7531, 37 kohta). On kuitenkin todettava, etteivät kantajat ole näyttäneet toteen, että italialaiset sokerintuottajat olisivat olleet erityisessä asemassa, esimerkiksi että neuvoston vahvistama valkoisen sokerin johdettu interventiohinta ei ollut yleisesti sovellettava, vaan koski niitä erikseen.

58 Toiseksi, kuten neuvosto on korostanut istunnossa, eivätkä myöskään kantajat ole kiistäneet tätä seikkaa, vaikka jäsenvaltiot, ennen kuin ne

vahvistavat sokerin eri hintoja seuraavaksi markkinointivuodeksi, toimittavat komissiolle tietoja sokerin tuotannon kehityksestä ja kulutuksesta alueellaan sekä jo myönnetyistä sokerin tuotantokiintiöistä — — , on kuitenkin totta, ettei neuvostolla ollut riidanalaista asetusta antaessaan erityisiä tietoja kustakin italialaisesta yrityksestä, jolle oli myönnetty sokerin tuotantokiintiöitä markkinointivuodeksi 1995/1996.

59 Myöskään sillä oikeuskäytännöllä, johon kantajat ovat vedonneet sen tueksi, että niiden nostama kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, ei ole merkitystä esillä olevan asian kannalta. Tämä oikeuskäytäntö koskee tiettyjä erityisiä tilanteita, joissa oli kysymys yksittäisistä tuontilisenssihakemuksista, jotka oli tehty tiettynä lyhyenä aikana tietyistä määristä [ks. asia 106/63, Toepfer ja Getreide-Import v. komissio, tuomio 1.7.1965, Kok. 1965, s 525; yhdistetyt asiat 41/70—44/70, International Fruit Company ym. v. komissio, tuomio 13.5.1971, Kok. 1971, s. 411 ja asia C-354/87, Weddel v. komissio, tuomio 6.11.1990, Kok. 1990, s. I-3847] tai joiden osalta yhteisöjen toimielimillä oli velvollisuus ottaa huomioon vaikutukset, joita säädöksellä, jonka ne ovat aikoneet antaa, olisi tiettyjen oikeussubjektien asemaan [ks. asia C-152/88, Sofrimport v. komissio, tuomio 26.6.1990, Kok. 1990, s. I-2477 ja asia 11/82, Piraiki-Patraiki ym. v. komissio, tuomio 17.1.1985, Kok. 1985, s. 207]. Tällaiset edellytykset eivät täyty esillä olevassa asiassa. Erityisesti on todettava, että kantajat eivät ole väittäneet eivätkä näyttäneet toteen, että neuvostolla olisi velvollisuus taata italialaisille tuottajille varastointikustannusten tasausjärjestelmän yhteydessä erityinen suoja, joka ylittäisi sen suojan, joka on taattu muille yhteisössä toimiville tuottajille, jotka myös ovat varastoineet tuotteitaan (ks. myös em. asia Buralux ym. v. neuvosto, tuomion 32—34 kohta).

60 Siltä osin kuin kantajat ovat väittäneet, että neuvosto on vahvistanut kanteen kohteena olevalla säännöksellä korvauksen määrän samaksi kaikkialla yhteisössä, ja että se on tällä tavoin syrjinyt italialaisia sokerintuottajia, joille aiheutuvat varastointikustannukset ovat erityisen korkeita, riittää kun muistutetaan, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan se seikka, että oikeudellisella säännöksellä voi olla erilaisia

konkreettisia vaikutuksia niiden eri oikeussubjektien osalta, joihin sitä sovelletaan, ei ole ristiriidassa sen kanssa, että se on luonteeltaan säädös, jos tämä tilanne on määritelty objektiivisesti (asia T-197/95, Sveriges Betodlares ja Henrikson v. komissio, määräys 4.10.1996, Kok. 1996, s. II-1283, 29 kohta). Edellä esitetystä seuraa, että kanteen kohteena oleva säännös on soveltamisalaltaan yleinen.

— —

62 — — kantajille myönnettyihin tuotantokiintiöihin ei ennen riidanalaisen asetuksen antamista liittynyt oikeutta saada vahvistetuksi korvausmäärä, jossa olisi otettu huomioon ainoastaan italialaisille sokerintuottajille tosiasiallisesti aiheutuneet varastointikustannukset. Näin ollen kantajien oikeudellinen asema ei poikennut muiden tuotantokiintiöiden haltijoiden asemasta, joiden oli kaikkien tyydyttävä neuvoston vahvistamaan korvaukseen, jonka määrä oli kiinteä ja sama kunkin markkinointivuoden osalta (asia 72/79, komissio v. Italia, tuomio 24.4.1980, Kok. 1980, s. 1411, 16 kohta).

63 Edellä esitetystä seuraa, että asetuksen N:o 1534/95 4 artikla ei koske kantajia erikseen, joten kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin se koskee tämän säännöksen kumoamista."

Valitus

18 Valittajat vaativat muutoksenhaussaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksen kohteena olevan tuomion siltä osin kuin sillä jätettiin tutkimatta valittajien nostama kanne, jolla ne vaativat kumoamaan asetuksen N:o 1534/95, erityisesti sen 4 artiklan, sekä asetuksen N:o 1101/95 — siltä osin kuin sen

1 artiklan 13 kohdalla, jolla korvattiin perusasetuksen 46 artikla, poistettiin Italian tasavallan mahdollisuus myöntää italialaisille sokerintuottajille Italiassa vallitsevien korkeiden korkokantojen vuoksi aiheutuneiden varastointikustannusten perusteella korvaavia tukia — sekä toteamaan, että kyseinen perusasetus ja erityisesti sen 8 artikla ovat lainvastaisia.

19 Ne väittävät muutoksenhakunsa tueksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt kaksinkertaisen oikeudellisen virheen hyväksyessään neuvoston esittämät oikeudenkäyntiväitteet, jotka koskivat asetuksen N:o 1101/95 1 artiklan 13 kohdan kumoamista koskevan vaatimuksen osalta kannekelpoisen toimen puuttumista ja asetuksen N:o 1534/95 4 artiklan kumoamista koskevan vaatimuksen osalta sitä, ettei kyseinen säännös koskenut kantajia erikseen.

20 Valittajat kiistävät kannekelpoisen toimen puuttumista koskevan perusteen ja toteavat, että ne ovat vaatineet asetuksen N:o 1101/95 1 artiklan 13 kohdan kumoamista siksi, että sillä poistettiin mahdollisuus myöntää tukia italialaisille sokerintuottajille, mistä säädettiin tämän säännöksen voimaantulopäivään saakka asetuksen N:o 1785/81 46 artiklassa. Voidakseen näyttää, että niillä on tätä viimeksi mainittua säännöstä koskeva oikeudellinen intressi, ne ovat palauttaneet mieleen koko sen lainsäädännön, jota sovellettiin asiassa siihen saakka, kunnes mahdollisuus myöntää kyseisiä tukia poistettiin.

21 Valittajat toteavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen hyväksymän toisen oikeudenkäyntiväitteen osalta, joka koski kantajien asiavaltuuden puuttumista, että sen on perusteeton, ja esittävät tämän tueksi kuusi väitettä.

22 Valittajat väittävät ensiksikin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut asetuksen N:o 1534/95 4 artiklan olevan säädösluonteinen ainoastaan niiden yhteisössä toteutettujen varastointitoimien määrän perusteella, joihin tällä säännöksellä on vaikutuksia.

23 Toiseksi valittajat toteavat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksen kohteena olevan tuomion 57 kohdassa hylännyt asian kannalta merkityksettömänä kantajien väitteen, jonka mukaan ne kuuluivat "suljettuun piiriin", vaikka se onkin myöntänyt, että neuvosto pystyi asetusta N:o 1534/85 antaessaan yksilöimään kantajat ja että sillä oli tiedossaan, että ne olivat italialaisia sokerintuottajia, joille oli myönnetty tuotantokiintiö.

24 Kolmanneksi valittajat toteavat, että riidanalaiset säännökset eivät ole säädösluonteisia vaan yksittäispäätöksiä tai jopa joukko yksittäistapausta koskevia päätöksiä, jotka on tehty sellaisten tiettyjen henkilöiden osalta, jotka neuvosto pystyi tarkasti yksilöimään. Ne toteavat erityisesti, että riidanalaisten säännösten ja kantajien, jotka ovat italialaisia sokerintuottajia, joille on myönnetty kiintiö, aseman välillä vallitsee selvä yhteys.

25 Neljänneksi valittajat toteavat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut asianmukaisesti huomioon kantajien erityistä asemaa, joka poikkesi muiden yhteisössä toimivien sokerintuottajien asemasta sillä perusteella, että niitä on syrjitty Italian markkinoilla vallitsevien erityisten rahoituskustannusten vuoksi.

26 Viidenneksi valittajat toteavat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti todennut valituksen kohteena olevan tuomion 58 kohdassa, että neuvostolla oli vain kokonaisvaltaisia tietoja, mutta ei yksityiskohtaisia tietoja kustakin italialaisesta yrityksestä, jolle oli myönnetty sokerin tuotantokiintiöitä markkinointivuodeksi 1995/1996. Tämä toteamus on niiden mukaan ristiriidassa tietojen ilmoittamisesta sokerialalla 29 päivänä maaliskuuta 1983 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 787/83 (EYVL L 88, s. 6) kanssa, jossa säädetään nimenomaisesti, että jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kutakin alueellaan sijaitsevaa sokerintuottajayritystä koskevat tiedot.

27 Kuudenneksi valittajat toteavat, että säännökset, joiden kumoamista ne ovat vaatineet, vaikuttavat niiden oikeudelliseen asemaan ja niillä loukataan niiden taloudellisia oikeuksia, erityisesti toteutettuihin investointeihin sekä yritysten kannattavuuteen ja taloudelliseen olemassaoloon kohdistuvina haitallisina vaikutuksina. Perusasetuksen 8 artiklassa tarkoitettu kiinteä korvaus ei niiden mukaan kata tosiasiallisesti aiheutuneita kustannuksia, ja ne katsovat toimivansa epäedullisemmissa kilpailuolosuhteissa kuin muissa jäsenvaltioissa toimivat yritykset.

28 Neuvosto toteaa puolustuksekseen, että vastoin yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöä valittajien ensimmäisessä valitusperusteessa vain toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt väitteet. Vaikka neuvosto katsookin, että sama pätee myös valittajien toiseen valitusperusteeseen, se kiistää kuitenkin yksityiskohtaisesti kunkin tämän valitusperusteen yhteydessä esitetyn väitteen.

29 Neuvosto kiistää valittajien kolmannen väitteen ja vetoaa erityisesti yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-73/97, Ranska vastaan Comafrica ym., 21.1.1999 antamaan tuomioon (Kok. 1999, s. I-185, 33—38 kohta). Tämän tuomion perusteella edellytyksenä sille, että asetusta voitaisiin pitää joukkona yksittäistapausta koskevia päätöksiä, on se, että valittajille olisi myönnetty tiettyjä oikeuksia ennen kyseisen asetuksen antamista. Neuvosto toteaa kuitenkin, ettei valittajilla ollut mitään oikeutta saada tietynsuuruista varastointikustannusten korvausta.

30 Neuvosto toteaa valittajien viidennestä väitteestä, että varastointikustannusten korvausmäärän vahvistaminen ei tapahdu kutakin yritystä koskevien yksittäisten tietojen perusteella, vaan yhteisössä vallitsevien korkokantojen, vuokrakustannusten ja vakuutuskustannusten perusteella.

31 Komissio toteaa aluksi, että esillä oleva muutoksenhaku on uusi vaatimus, mikä on vastoin työjärjestyksen 113 artiklan 1 kohdan toista luetelmakohtaa. Sen mukaan valittajat ovat esillä olevassa asiassa riitauttaneet sen, ettei asetuksessa ole enää säädetty varastointikustannuksia koskevista kansallisista tuista, joita Italian tasavalta on voinut myöntää ainoastaan markkinointivuoteen 1994/1995 saakka, vaikka ne vaativatkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 11.8.1995 jättämässään kanteessa, että yhteisön korvaukset on vahvistettava eri suuruisiksi eri jäsenvaltioissa.

32 Komissio huomauttaa useaan otteeseen, että asetuksen 1534/95 4 artiklassa tarkoitettu sellaisten toimijoiden joukko, joita asetus koskee, ei rajoitu ainoastaan tuotantokiintiöiden haltijoihin. Sokerialan varastointikustannusten korvausta koskevista yleisistä säännöistä ja asetuksen (ETY) N:o 750/68 kumoamisesta 20 päivänä kesäkuuta 1977 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1358/77 (EYVL L 156, s. 4) 2 artiklan mukaisesti korvausta myönnetään kaikille peruskiintiön saaneille sokerinvalmistajille, sokerin puhdistajille, interventioelimille sekä tomusokerin, palasokerin ja kandisokerin valmistajille, jotka ovat sen jäsenvaltion hyväksymiä, jonka alueella heidän yrityksensä sijaitsevat. Niiden henkilöiden, joita kyseinen säännös koskee, joukko on sen mukaan selvästi avoin ja näin ollen laajempi kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

33 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä suullista menettelyä aloittamatta, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 1101/95 1 artiklan 13 kohtaa

34 Tällä valitusperusteellaan valittajat riitauttavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksen kohteena olevan tuomion 51—53 kohdassa omaksuman tulkinnan, jonka mukaan asetuksen N:o 1101/95 1 artiklan 13 kohta ei ole vaikuttanut selvästi kantajien oikeudelliseen asemaan eikä se ole näin ollen kannekelpoinen toimi.

35 EY 225 artiklasta, EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdasta seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion tai määräyksen kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (ks. erityisesti asia C-8/95 P, New Holland Ford v. komissio, tuomio 28.5.1998, Kok. 1998, s. I-3175, 23 kohta, asia C-303/96 P, Bernardi v. parlamentti, määräys 6.3.1997, Kok. 1997, s. I-1239, 37 kohta ja asia C-317/97 P, Smanor ym. v. komissio, määräys 9.7.1998, Kok. 1998, s. 4269, 20 kohta).

36 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan näitä edellytyksiä ei täytä valitus, jossa vain kerrataan tai toistetaan sanasta sanaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja väitteet niiltäkin osin kuin tämä tuomioistuin on tosiseikastoa määrittäessään nimenomaisesti hylännyt ne, ilman että valitukseen edes sisältyisi perusteluja, joiden tarkoituksena olisi erityisesti osoittaa valituksenalaiseen tuomioon sisältyvä oikeudellinen virhe. Tällaisella valituksella tosiasiassa pyritään ainoastaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (ks. mm. em. asia New Holland Ford v. komissio, tuomion 24 kohta; asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 35 kohta ja em. asia Smanor ym. v. komissio, määräyksen 21 kohta).

37 Tämän oikeuskäytännön perusteella on todettava, että valittajat ovat valituksessaan vain selostaneet koko sen lainsäädännön, jossa säädettiin mahdollisuudesta myöntää tukia italialaisille sokerintuottajille, mutta ne eivät ole

yksilöineet sitä oikeudellista virhettä, joka niiden mukaan sisältyy valituksen kohteena olevaan tuomioon.

38 Näin ollen tämä valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Toinen valitusperuste, joka koskee kantajien asiavaltuutta

39 Perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena, koskee häntä suoraan ja erikseen.

Väite, joka koskee sitä, että asiassa on otettu huomioon ainoastaan liiketoimien lukumäärä

40 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan se, onko kyseessä asetus vai päätös, on ratkaistava sen perusteella, onko kyseisellä toimella yleinen soveltamisala (ks. asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 28 kohta ja asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 33 kohta). Asetus on yleisesti sovellettava, jos sitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja jos sillä on oikeusvaikutuksia tietyt yleisesti ja abstraktisti määritellyt edellytykset täyttävien henkilöiden ryhmiin (ks. C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain et Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräys 26.10.2000, Kok. 2000, s. I-9097, 67 kohta ja asia C-229/88, Cargill ym. v. komissio, tuomio 27.3.1990, Kok. 1990, s. I-1303, 18 kohta).

41 Siltä osin kuin valittajat väittävät ensimmäisessä väitteessään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut asetuksen N:o 1534/95 4 artiklan olevan säädösluonteinen ainoastaan niiden liiketoimien lukumäärän perusteella, joihin tällä säännöksellä on vaikutuksia, on todettava aluksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksen kohteena olevan tuomion 55 kohdassa pyrkinyt määrittämään kyseisen säännöksen luonteen niiden kahden edellytyksen perusteella, joihin edellä mainitussa oikeuskäytännössä viitataan.

42 Tässä tarkoituksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut perusasetuksen 8 artiklassa säädetyn korvauksen suuruuden määrittämistä ja erityisesti niitä tekijöitä — rahoituskustannukset, vakuutuskustannukset ja varastointiin liittyvät erityiset kustannukset — joiden perusteella kyseinen määrä vahvistetaan. Se ei ole tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan, että asetuksen N:o 1534/95 4 artiklaa sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin siltä osin kuin tässä säännöksessä vahvistetaan kiinteämääräinen korvaus ja sitä sovelletaan kaikkien yhteisössä toimivien sokerintuottajien yhteisössä toteuttamaan määrittämättömään määrään varastointitoimia.

43 Tästä käy selvästi ilmi, että toisin kuin valittajat ovat väittäneet, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole perustanut ratkaisuaan ainoastaan kyseisten liiketoimien määrittämättömään lukumäärään, vaan se on vakuuttavalla tavalla analysoinut yksityiskohtaisesti kyseisen korvauksen laskemistapoja.

44 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että asetuksen N:o 1534/95 4 artikla on säädösluonteinen. Valittajien väite, joka koskee sitä, että ainoastaan liiketoimien lukumäärä on otettu huomioon, on selvästi hylättävä.

Väitteet, jotka koskevat "suljetun piirin" olemassaoloa ja sitä, että toimielimille on toimitettu yksityiskohtaisia tietoja italialaisista yrityksistä

45 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksen kohteena olevan tuomion 56 kohdassa, luonteeltaan ja soveltamisalaltaan yleisen säädöksen voidaan kuitenkin katsoa koskevan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä erikseen, jos sillä vaikutetaan kyseisen henkilön oikeudelliseen asemaan tälle tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella tämä eroaa kaikista muista ja jos henkilö on tästä syystä yksilöitävissä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. erityisesti em. asia Buralux v. neuvosto, tuomion 25 kohta ja em. asia Molkerei Großbraunshain et Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräyksen 65 kohta).

46 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti viitannut valituksen kohteena olevan tuomion 57—60 kohdassa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan siitä, että olisi mahdollista määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin asetuksen N:o 1534/95 4 artiklan kaltaista säännöstä sovelletaan, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, ei kuitenkaan seuraa, että toimen olisi katsottava koskevan heitä erikseen, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu objektiiviseen oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen, joka säädöksessä määritellään (em. asia Buralux ym. v. neuvosto, tuomion 24 kohta ja em. asia Sveriges Betodlares et Henrikson v. komissio, määräyksen 37 kohta).

47 Tämän oikeuskäytännön perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksen kohteena olevan tuomion 57 kohdassa päätynyt siihen lopputulokseen, että kantajat eivät olleet näyttäneet toteen, että ne olisivat olleet yksilöitävissä valkoisen sokerin interventiohinnan vahvistamisen perusteella. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi myös valituksen kohteena olevan tuomion 58 kohdassa, ettei kantajien voitu katsoa olleen yksilöitävissä sillä perusteella, että neuvostolla olisi ollut riidanalaista asetusta antaessaan yksityiskohtaisia tietoja kustakin italialaisesta yrityksestä, jolle oli myönnetty sokerin tuotantokiintiöitä markkinointivuodeksi 1995/1996.

48 Valittajat riitauttavat valituksessaan sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, etteivät ainoastaan italialaiset sokerintuottajat, joille on myönnetty kiintiöitä, muodosta "suljettua piiriä". Ne toteavat toisaalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt huomioimatta sen, että neuvostolla oli asetusta N:o 1534/95 antaessaan yksityiskohtaisia tietoja kustakin italialaisesta yrityksestä.

49 Sen väitteen osalta, jonka mukaan ne italialaiset sokerintuottajat, joille on myönnetty kiintiöitä, muodostavat "suljetun piirin", riittää kun todetaan, että asetuksen N:o 1534/95 4 artiklassa vahvistetaan perusasetuksen 8 artiklassa tarkoitetun korvauksen määrä samalla tavalla kaikille yhteisössä toimiville sokerintuottajille ja erityisesti riippumatta sen alueen luokituksesta, jolle ne ovat sijoittautuneet. Lisäksi sokerialan yhteisessä markkinajärjestelyssä ainoastaan tuotantokiintiöiden haltijoiden katsotaan olevan sokerintuottajia.

50 Toiseksi, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksen kohteena olevan tuomion 55 kohdassa, asetuksen N:o 1534/95 4 artiklassa tarkoitettua korvauksen määrää ei ole vahvistettu pelkästään italialaisille sokerintuottajille myönnettyjen kiintiöiden perusteella eikä kantajien toimittamien numerotietojen perusteella, vaan se on määritetty ottamalla huomioon rahoituskustannukset, vakuutuskustannukset ja varastointiin liittyvät erityiset kustannukset, siten kuin asetuksen N:o 1534/95 kuudennessa perustelukappaleessa on todettu.

51 Näin ollen on ilmeistä, että kunkin kantajan yksilöllistä sokerintuotantoa koskevien tiettyjen numerotietojen antaminen ei riitä yksilöimään kantajia asetuksen N:o 1534/95 4 artiklassa säädetyn korvauksen määrän suhteen.

52 Näistä toteamuksista käy selvästi ilmi, että valittajien väitteitä, jotka koskevat niistä italialaisista sokerintuottajista, joille on myönnetty kiintiöitä, muodostuvan "suljetun piirin" olemassaoloa ja niiden tuotantoa koskevien tiettyjen tietojen antamista, ei voida hyväksyä ja ne on hylättävä perusteettomina.

Väite, jonka mukaan asetuksen N:o 1534/95 4 artiklan on katsottava olevan joukko yksittäistapausta koskevia päätöksiä

53 Valittajien väitettä, jonka mukaan kyseinen säännös muodostaa joukon yksittäistapausta koskevia päätöksiä, ei ole nimenomaisesti hylätty valituksen kohteena olevassa tuomiossa. Kuitenkin edellä mainituissa asioissa Toepfer ja Gertreide-Import vastaan komissio, International Fruit Company ym. vastaan komissio ja Weddel vastaan komissio annetuissa tuomioissa, joihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on viitannut valituksen kohteena olevan tuomion 59 kohdassa, mainitaan tämä käsite (ks. mm. em. asia Weddel v. komissio, tuomion 20—23 kohta).

54 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin perustellusti todennut valituksen kohteena olevan tuomionsa 59 kohdassa, että tämä oikeuskäytäntö koskee vain tiettyjä erityisiä tilanteita. Niille on tyypillistä päätösten joukon käsitteen osalta, että toimivaltainen viranomainen on myöntänyt taloudelliselle toimijalle tietyssä yksittäistapauksessa ja rajoitetuksi ajaksi tuontilisenssin kaltaisen oikeuden.

55 Esillä olevassa asiassa ei ole kyseessä tällainen tilanne. Vaikka valittajien mukaan riidanalaisen toimen ja niiden aseman välillä vallitsee selvä yhteys, asiakirja-aineiston perusteella ei voida todeta, että tällaisella yhteydellä saataisiin aikaan esillä olevan määräyksen 53 kohdassa viitatussa oikeuskäytännössä tarkoitettu oikeus.

56 Edellä esitetyn perusteella on selvää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole voinut tehdä oikeudellista virhettä katsoessaan, ettei tämä oikeuskäytäntö ole esillä olevan asian kannalta merkityksellinen.

Väite, joka koskee rahoituskustannusten erityiseen vaikutukseen perustuvaa syrjintää

57 Valittajien väitteestä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut riittävällä tavalla huomioon syrjintää, jonka kohteeksi valittajat ovat

joutuneet Italian markkinoilla vallitsevien muita jäsenvaltioita korkeampien rahoituskustannusten erityisen vaikutuksen vuoksi, riittää kun todetaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksen kohteena olevan tuomion 60 kohdassa perustellusti hylännyt tällaisen väitteen, viitaten edellä mainitussa asiassa Sveriges Betodlares ja Henrikson vastaan komissio annetun määräyksen 29 kohtaan.

58 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi näin ollen, että se, että toimeen sisältyvällä säännöksellä voi olla erilaisia konkreettisia vaikutuksia niille eri oikeussubjekteille, joihin tätä säännöstä sovelletaan, ei ole ristiriidassa sen kanssa, että se on luonteeltaan säädös, jos tällainen soveltaminen perustuu objektiivisesti määriteltyyn tilanteeseen. Tätä toteamusta tukee entisestään myös se, että yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut sen edellä mainitussa asiassa Sveriges Betodlares ja Henrikson vastaan komissio antamansa määräyksen 37 kohdassa.

59 Valittajat eivät ole valituksessaan tuoneet esiin mitään seikkaa, jolla ne voisivat näyttää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen erityisesti soveltaessaan edellä mainitussa asiassa Sveriges Betodlares ja Henrikson vastaan komissio vahvistettua oikeuskäytäntöä.

60 Koska yhteisöjen tuomioistuimella ei ole ollut mahdollisuutta arvioida kaikkien asiaan liittyvien seikkojen valossa, onko kyseinen väite perusteltu, on ilmeistä, ettei sen voida katsoa olevan perusteltu.

Väite, joka koskee valittajien taloudellisten oikeuksien loukkaamista

61 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut valituksen kohteena olevan tuomion 61 ja 62 kohdassa, että kantajien väite, jonka mukaan asetuksen N:o 1534/95 4 artikla loukkaa niiden subjektiivista oikeutta tuotantoon, joka kuuluu niille sillä perusteella, että niille on myönnetty perusasetuksen nojalla

tuotantokiintiöitä, ei ole perusteltu, koska kantajille myönnettyihin tuotantokiintiöihin ei ennen riidanalaisen asetuksen antamista liittynyt oikeutta saada vahvistetuksi korvausmäärä, jossa olisi otettu huomioon ainoastaan italialaisille sokerintuottajille tosiasiallisesti aiheutuneet varastointikustannukset.

62 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen tullut siihen tulokseen, että kantajilla ei ollut asiassa C-309/89, Codorniu vastaan neuvosto, 18.5.1994 annetussa tuomiossa (Kok. 1994, s. I-1853) tarkoitettuja erityisiä oikeuksia. Tuossa asiassa oli kyseessä Espanjassa ainakin vuodesta 1924 lähtien käytössä ollut graafinen tavaramerkki.

63 Siltä osin kuin valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole riittävästi ottanut huomioon niiden oikeudelliseen asemaan ja taloudellisiin oikeuksiin kohdistuvaa loukkausta, vaikka niiden on toimittava epäedullisemmissa kilpailuolosuhteissa kuin muissa jäsenvaltioissa toimivien yritysten, riittää kun todetaan, että ne vetoavat esillä olevassa asiassa yleisesti ainoastaan taloudellisiin intresseihin, jotka eivät selvästikään ole edellä mainitussa asiassa Codorniu vastaan neuvosto annetussa tuomiossa tarkoitettuja erityisiä oikeuksia.

64 Näin ollen on todettava, että valittajien taloudellisten oikeuksien loukkausta koskevaa väitettä ei voida hyväksyä.

65 Koska mitään valittajien väitteistä ei ole voitu hyväksyä, myös niiden toinen valitusperuste, joka koskee sitä, että niillä on asiavaltuus ja että asetuksen N:o 1534/95 4 artikla koskee niitä erikseen, on hylättävä.

66 Kaiken edellä selostetun perusteella valitus on hylättävä, joko siksi, että sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai siksi, että se on selvästi perusteeton.

Oikeudenkäyntikulut

67 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan muutoksenhakuun 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Neuvosto on vaatinut valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska valittajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava yhteisvastuullisesti korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan mukaan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Muutoksenhaku hylätään.**

2) **Eridania SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del**

Molise SpA ja Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) velvoitetaan yhteisvastuullisesti korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

3) Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Annettiin Luxemburgissa 28 päivänä kesäkuuta 2001.

R. Grass

kirjaaja

V. Skouris

toisen jaoston puheenjohtaja